ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **L. M.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2014, čj. 14660/DS/2014/Er, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 2. 2016, čj. 51 A 20/2014-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2014, čj. 2014/2536/SPR/NOH, (dále jen „rozhodnutí o přestupku“) shledal Městský úřad Trutnov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20. 3. 2014 v 10:55 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky X, v obci Nový Rokytník, v ulici Novorokytnická, na silnici č. I/37, ve směru od obce Trutnov na obec Hradec Králové, okr. Trutnov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 20 km/h a více. Proti rozhodnutí o přestupku podal žalobce odvolání, které

žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí o přestupku potvrdil.

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Podle jeho názoru správní spis poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že žalobce překročil při řízení motorového vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Žalobce byl příslušnou dopravní značkou informován o skutečnosti, že vjíždí do obce, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena právní úpravou na 50 km/hod. Krajský soud (stejně jako správní orgány) vyšel z protokolu o přestupku obsahujícího fotografii z měřicího zařízení, z oznámení o přestupku, z ověřovacího listu měřicího zařízení osvědčujícího, že měřič rychlosti byl použit v době platnosti jeho ověření. Podle krajského soudu nedošlo k žádným vadám při měření rychlosti, nadto žalobce v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně ani v odvolání proti výsledku měření rychlosti ničeho nenamítal. Již tato skutečnost podle krajského soudu k odmítnutí věcných námitek žalobce proti výsledku měření rychlosti v řízení o žalobě postačuje. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku poukazující na nedostatky výroku napadeného rozhodnutí z hlediska určení místa spáchání přestupku a s ní spojenou námitku nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. Podle krajského soudu je výrok rozhodnutí zcela v souladu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku nesprávného poučení žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř., námitku o pochybení spočívajícím v nedostatku poučení o následcích neodstranění vad odvolání, jakož i námitku týkající se nepředvolání svědků – strážníků provádějících měření rychlosti.

III.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítal, že krajský soud dostatečně nevyvrátil jeho žalobní námitky týkající se chybného určení místa spáchání přestupku. Obec Nový Rokytník, v níž se měl stěžovatel dopustit přestupku, podle jeho názoru neexistuje, jelikož není zapsána v rejstříku obcí vedeném Ministerstvem vnitra.

[5] Místo spáchání přestupku je náležitostí výroku rozhodnutí a je proto zřejmé, že výrok je vadný, pokud jako místo spáchání přestupku označuje neexistující obec. Na rozdíl od krajského soudu má stěžovatel za to, že výše popsaná vada výroku nevylučuje opětovné rozhodnutí v téže věci, jelikož stěžovatel bude obtížně prokazovat, že byl za tentýž přestupek spáchaný v obci Trutnov již potrestán, když ve výroku rozhodnutí je uvedena obec Nový Rokytník, nikoli Trutnov. Za nesprávnou považoval stěžovatel také úvahu krajského soudu, který pojem „obec“, v níž stěžovatel překročil rychlost, chápal jako „obec“ ve smyslu zákona o silničním provozu, z čehož dovozoval správnost označení místa spáchání přestupku. Stěžovatel v žalobě vůbec nenamítal, že by obec Nový Rokytník nesplňovala parametry obce (ať už podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona o

obcích), ale poukazoval na skutečnost, že taková obec neexistuje, tj. že se jedná o pojem neurčitý, neboť nelze z žádného oficiálního zdroje určit jeho polohu.

[6] Stěžovatel také tvrdil, že byla porušena jeho procesní práva, jelikož nebyl řádně vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně poučil stěžovatele takto: *„V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu máte právo se ve lhůtě stanovené správním orgánem v řízení vyjádřit k podkladům rozhodnutí; pokud se ve stanovený termín ústního jednání dne 8. 7. 2014 v 09:00 hodin k nařízenému jednání nedostavíte, má správní orgán za to, že jste tohoto svého práva nevyužil.“* Stěžovatel namítal vnitřní rozpornost takového poučení a nesouhlasil ani s tím, jak o této námitce uvážil krajský soud. Ten uvedl, že správní orgán může rozhodnout hned po projednání přestupku; účastník byl poučen podle § 36 odst. 3 s. ř. a z tohoto poučení vyplývá, že správní orgán prvního stupně měl v úmyslu vydat rozhodnutí o přestupku bezprostředně po jednání. Taková informace však podle stěžovatele z poučení nevyplývá. Plyne z něj spíše poučení o tom, že nevyužije-li účastník jednoho procesního práva, nebude moci využít jiného procesního práva. K námitce, že využití jednoho procesního práva nelze podmiňovat využitím jiného procesního práva, se podle stěžovatele krajský soud ani nevyjádřil. Stěžovatel sice neměl zájem účastnit se jednání ve věci, chtěl se však vyjádřit k podkladům rozhodnutí v okamžiku, kdy budou zcela shromážděny. Na rozdíl od krajského soudu považuje v souvislosti s řešením této otázky za případný odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 15 Ca 28/2008 (*správně sp. zn. 15 Ca 258/2008* – poznámka Nejvyššího správního soudu).

[7] Stejně jako v žalobě zpochybňoval stěžovatel v kasační stížnosti správnost měření pomocí rychloměru, jelikož fotografie pořízená při měření neobsahuje záměrný kříž. Podle stěžovatele proto nelze určit, jaká část vozidla byla změřena a zda bylo skutečně měřeno vozidlo, které řídil stěžovatel. Ve smyslu návodu k obsluze přitom platí, že měření je správné pouze tehdy, není-li změřena činná plocha světlometu nebo šikmá plocha vozidla, což z fotografie v projednávané věci nelze určit. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, pokud tuto žalobní námitku nevypořádal z důvodu jejího neuplatnění ve správním řízení. Řízení o přestupku není ovládáno zásadou koncentrace řízení a správní orgány mají povinnost zjišťovat skutečnosti a důkazy svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného v souladu se zásadou materiální pravdy, pokud se provedení takových důkazů nabízí. Není proto rozhodné, že stěžovatel tuto námitku dříve nevznesl.

IV.

[8] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na své vyjádření podané k žalobě. Ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku a navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou týkající se uvedení místa, kde měl stěžovatel jako řidič motorového vozidla překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci, ve výrokové části rozhodnutí o přestupku.

[12] Podle § 77 zákona o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat *„též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, (...).“*

[13] Nejvyšší správní soud již dříve vyslovil, že v *„rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...), jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73). V nynějším případě správní orgány těmto požadavkům dostály.
[14] Podle výrokové části napadeného rozhodnutí se stěžovatel předmětného přestupku dopustil tím, že *„dne 20. 3. 2014 v 10:55 hod. v obci Nový Rokytník, ulice Novorokytnická, silnice č. I/37 ve směru od obce Trutnov na obec Hradec Králové, řídil motorové vozidlo tov. značky Mercedes, registrační značky X a při řízení vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h o 20 km/h a více.“* Výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, uvádí, že se přestupku stěžovatel dopustil *„v obci Nový Rokytník, ulice Novorokytnická, silnice č. I/37 ve směru od obce Trutnov na obec Hradec Králové, okr. Trutnov“*. Místo měření je také uvedeno v protokolu o dopravním přestupku, jehož součástí je fotodokumentace z tohoto místa, z níž vyplývá, kde konkrétně se stěžovatel přestupku dopustil a že se tak stalo v obci, jejíž začátek byl označen dopravní značkou IS12a „Obec“. Součástí správního spisu je rovněž plánek s vyznačením místa měření (č. l. 14). Místo (i čas a způsob) spáchání přestupku z těchto podkladů vyplývá s dostatečnou určitostí.

[15] Z obou správních rozhodnutí je více než zřejmé, že stěžovatel řídil motorové vozidlo nepovolenou rychlostí v úseku ulice Novorokytnická, v místě označeném Nový Rokytník, v němž byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Z oznámení o měření rychlosti Městskou policií Trutnov ze dne 17. 3. 2014 se dále podává, že Nový Rokytník je část obce Trutnov, na což správně poukázal i krajský soud. V této souvislosti tedy neobstojí stěžovatelova námitka, že obec „Nový Rokytník“ neexistuje, jelikož není vedena v rejstříku obcí vedeném Ministerstvem vnitra.

[16] Zákon o přestupcích (viz citace v odstavci [12]) nestanoví, že místo spáchání přestupku musí být označeno uvedením „existující“ obce. Jde tak pouze o to, aby místo, kde se skutek stal, bylo označeno dostatečně určitě a nezaměnitelně s jiným, což bylo v nynější věci splněno. Ostatně krajský soud také příléhavě poukázal na § 2 písm. c) [*správně písm. cc)* – poznámka kasačního soudu] zákona o silničním provozu a v něm obsaženou definici pojmu „obec“ pro účely tohoto zákona. K závěrům, které krajský soud

k uvedenému vyslovil, nemá Nejvyšší správní soud žádná další doplnění. Uvedená kasační námitka je nedůvodná.

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele týkající se nesprávného poučení ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. správním orgánem prvního stupně. Podle § 36 odst. 3 s. ř., *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“* Je vhodné doplnit, že obdobnou právní úpravu obsahovalo i ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a lze proto v této souvislosti vycházet i z judikatury vztahující se k předchozí úpravě správního řízení. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 11. 2003, čj. 7 A 112/2002-36, *„[s]myslem § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“ mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.“* Důležité je přitom právě časové hledisko „před vydáním rozhodnutí“. Poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí má účastníku řízení signalizovat, že se správní řízení chýlí ke konci, a proto by účastník měl k věci a shromážděným podkladů vyjádřit své stanovisko (obdobně Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář.* 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2015).

[18] Ze spisového materiálu se podává, že správní orgán prvního stupně v předvolání k ústnímu jednání v přestupkové věci (č. l. 28-29 správního spisu) stěžovatele poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. následovně: *„V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu máte právo se ve lhůtě stanovené správním orgánem v řízení vyjádřit k podkladům rozhodnutí; pokud se ve stanovený termín ústního jednání dne 8. 7. 2014 nedostavíte, má správní orgán za to, že jste tohoto svého práva nevyužil.“* V tomtéž předvolání však stěžovatele seznámil i se skutečností, že *„dosud shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí jsou úplné“* a že při *„ústním jednání ukončí dokazování a přistoupí k vydání rozhodnutí“* (viz č. l. 28 správního spisu). Nejvyšší správní soud sice přisvědčuje stěžovateli, že formulace v předvolání užitá správním orgánem prvního stupně ohledně možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí není příliš šťastná, přesto však odpovídá požadavkům stanoveným v § 36 odst. 3 s. ř. a nikterak stěžovatelova procesní práva nekrátí. Správní orgán prvního stupně dal stěžovateli jasně najevo, že se ve věci chystá rozhodnout (a to bezprostředně po konání ústního jednání) a poskytl mu možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim do doby vydání rozhodnutí. Přitom jej poučil, že již shromáždil veškeré potřebné podklady rozhodnutí.

[19] Ve shodě s krajským soudem má Nejvyšší správní soud za nepřípadný poukaz stěžovatele na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, čj. 15 Ca 258/2008-55. V něm se krajský soud věnoval odlišnému případu, v němž správní orgán žádným způsobem neuvědomil žalobkyni o tom, k jakému okamžiku se chystá vydat rozhodnutí ve věci tak, aby jí poskytl možnost vyjádřit své stanovisko k úplně shromážděným podkladům rozhodnutí, čímž ji zkrátil na jejích procesních právech. Tak tomu však v projednávané věci nebylo (viz odůvodnění výše).

[20] Nejvyšší správní soud dále ze spisového materiálu ověřil, že v době od doručení předvolání k ústnímu jednání obsahujícího výše citované poučení do vydání rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně nebyl již správní spis doplňován. Stěžovatel proto měl možnost se kdykoli do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně seznámit s úplným správním spisem a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Byl také seznámen s tím, že rozhodnutí vydá správní orgán prvního stupně při ústním jednání po skončení dokazování. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel nebyl na svých procesních právech v tomto směru jakkoliv zkrácen a jeho námitku neshledává opodstatněnou. Krajský soud při jejím vypořádání také nepochybil, neboť k ní předložil vlastní ucelenou argumentaci, aniž byl z toho důvodu povinen vyjádřit se jmenovitě k tvrzení stěžovatele, že *„není v pravomoci správního orgánu výkon takového práva* (vyjádřit se k důkazům po jejich provedení) *podmiňovat účastí zástupce u jiného úkonu v řízení.“*

[21] Nedůvodnou je rovněž výtka, že krajský soud nesprávně vypořádal tvrzení stěžovatele zpochybňující řádně zjištěný skutkový stav z důvodu nesprávně provedeného měření (chybějící záměrný kříž na fotografii z rychloměru).

[22] V této souvislosti Nejvyšší správní soud předně poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, v němž řešil otázku, z jakých důvodů lze odmítnout v žalobě poprvé přednesená tvrzení, jež zpochybňují zjištěný skutkový stav, jakož i jak zacházet s novými důkazními návrhy, pokud žalobce v předchozím správním řízení o přestupku zůstal pasivní. Rozšířený senát shledal, že *„[s]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.“*

[23] Lze proto přisvědčit stěžovateli, a v tom je třeba závěry rozsudku krajského soudu korigovat, aniž to však má vliv na zákonnost jeho rozsudku, že pouhá pasivita obviněného z přestupku v řízení před správními orgány není dostatečným důvodem k odmítnutí jeho tvrzení zpochybňujících zjištěný skutkový stav v řízení o žalobě. Nutno však také zdůraznit, že krajský soud se v projednávané věci námitce zpochybňující správnost měření věnoval. Na stranách 9 a 10 napadeného rozsudku hodnotil správnost a úplnost skutkových zjištění, ke kterým dospěly správní orgány na základě opatřených důkazů. Přitom shledal, že správní orgány dostály požadavku na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Uzavřel, že *„[p]odklady, které použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, totiž plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Proto nemohla být žaloba úspěšná, zvláště když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, protokol o dopravním přestupku s fotodokumentací, ověřovací list měřícího zařízení a osvědčení, že měřič rychlosti byl obsluhován v souladu s návodem k obsluze, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění*

skutkového stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).“

[24] Nejvyšší správní soud se s krajským soudem ztotožňuje a v této souvislosti poukazuje opět na výše citované usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, podle nějž *„[p]okud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje; (…).“*

[25] Napadený rozsudek je ve shodě s těmito judikaturními požadavky a odpovídá zásadám vyjádřeným v usnesení rozšířeného senátu. Správní orgány podle krajského soudu svůj závěr o spáchání přestupku stěžovatelem opřely o takový soubor důkazů, na základě nichž jednoznačně a bez jakýchkoli pochybností měly skutek a vinu stěžovatele za prokázané. Námitku ohledně nesprávně provedeného měření rychlosti proto krajský soud posoudil jako tvrzení, které není samo o sobě způsobilé zpochybnit zjištěný skutkový stav věci. Takto došlo k vypořádání námitky stěžovatele týkající se nesprávně provedeného měření.

[26] Stěžovatel se mýlí, dovozuje-li, že správní orgány nedostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jak opět vyslovil rozšířený senát v usnesení čj. 10 As 24/2015-71, *„[s]právní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.“* V průběhu správního řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu věci, nebylo proto povinností žalovaného ani správního orgánu prvního stupně (navzdory pasivitě stěžovatele) předvídat stěžovatelovy budoucí námitky a „preventivně“ se s nimi vypořádávat v rozhodnutí o přestupku či v napadeném rozhodnutí. Pokud stěžovatel v žalobě a následně i v kasační stížnosti namítal, že nelze jednoznačně určit, zda nebyla radarovým rychloměrem *„zaměřena kapota, přední maska nebo činná plocha světlometu“*, jedná se o účelové tvrzení na úrovni ničím nepodložené spekulace. Stěžovatel k těmto svým „domněnkám“ nepřináší relevantní argumentaci ani žádné důkazní návrhy, které jsou způsobilé zpochybnit skutkový stav zjištěný ve správním řízení.

[27] Nejvyšší správní soud již jen pro úplnost dodává, že z fotografie na č. l. 3 správního spisu se podává, že jediným vozidlem, které se pohybovalo ve směru „příjezd“ k radarovému rychloměru, bylo vozidlo stěžovatele. Z tabulky obsažené v protokolu o dopravním přestupku (č. l. 3 správního spisu) přitom dále vyplývá, že měřené vozidlo bylo měřeno právě ve směru „příjezd“. Směr pohybu měřeného vozidla znázorňuje též grafický symbol šipky zobrazený na snímku z měřicího zařízení směřující směrem dolů, tedy ve

směru příjezdu k místu, kde se nacházel radarový rychloměr. I proto není pochyb, že měřeným vozidlem bylo v projednávané věci právě vozidlo řízené stěžovatelem.

VI.

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu